

der det Elsa, en ganska pigg och kry gumma nära sextiotalet, höll på att duka fram frukosten. Fönstret, vid vilket hon satt, vette åt gårdsplanen, och plötsligt, då hon kom att titta ut, fick hon se en kärra vika in från vägen och köra fram emot trappan.

— Det är länsmannens gigg, utropade hon högt, och i detsamma klack det till inom henne, ty hon såg att bredvid länsmannen satt en ståtlig främmande herre, som hon rakt inte kände.

Det måste vara stockholmsdetektiven, tänkte hon, och den tanken kom henne att kasta sömnaden ifrån sig och skynda ut för att med glatt hjärta hälsa denne nye hjälpare välkommen.

Hon tog emot de båda herrarne på trappan och blev presenterad för notarien Alf Grane, som genast ingav henne det största förtroende, ty han såg så snäll och vederhäftig ut och hade ett så hjärtligt och vinnande sätt. Men på samma gång blev hon förvånad, ty ett så salongsmässigt uppträdande av en detektiv hade hon icke väntat. Allmänheten hyser icke sällan den föreställningen, att ett visst underklassmärke skulle tillhöra en detektiv. Men om fröken Lilly hittills kanske varit smittad av den vanföreställningen, så blev hon nu grundligt kurerad.

Herrarna bjödos stiga in i förmaket och efter ett lätt samtal i likgiltiga ämnen, varunder notarien särskilt uttryckte sin beundran för Norrekvarns förtjusande läge, övergick man till det ämne, som fört de båda herrarne dit.

— Ni måste, fröken Sköldberg, sade Alf Grane, berättas något för mig om er morbrors liv och vanor i